

almindelig forhøjelse af lønniveauet, hvilket arbejdsministeren under udvalgsbehandlingen har meddelt er accepteret af Landsorganisationen De Samvirkende Fagforbund.

Der er fra alle sider givet udtryk for, at de lavestlønnede burde komme i betragtning ved denne overenskomstsituations afslutning, og der har fra enkelte sider været henvist til sociale tilskud, hvilket flertallet imidlertid har afvist ud fra den betragtning, at en så elementær omkostning som arbejdslønnen må bæres af produktionen. Det er *ikke flertallets opfattelse, at et lavtlønstillæg vil sætte bevægelse i lønmassen*, som det kunne være tilfældet, når der inden for de forskellige faggrænser gives stærkt varierende generelle løntillæg, som det netop har været tilfældet ved de seneste overenskomstafslutninger i 1958 og 1961.

Endelig bør det også bemærkes, at *de samlede indkomstforhøjelser for begge overenskomstårene ligger inden for den ramme for forventede produktivitetsstigninger, som formandskabet inden for det økonomiske råd har peget på som realisable*.

Et *mindretal* (venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker angående dette lovforslag at bemærke:

Et væsentligt spørgsmål, der har været drøftet i udvalget, er, med hvilket beløb købeevnen forhøjes ved den forlængelse af overenskomsterne og de lønstigninger, forslaget medfører. En forhøjelse af købeevnen sker i et marked, hvor købeevnen i forvejen er for høj i forhold til produktionens størrelse, og den vil derfor skabe et yderligere pres med længdning og prisstigning til følge. Derfor er dette beløb afgørende for bedømmelsen af lovens virkninger, uanset hvad man kalder lønstigningerne. Da *de i loven fastsatte stigninger for det udefinerede begreb „lavtlønnede“ må medføre en afsmitning opad*, bl. a. fordi de arbejdere, der herved får højere timeløn, også ofte udfører *akkordarbejde*, må fortjenesten stige tilsvarende for at opretholde den nødvendige afstand imellem de to lønningsformer. Al erfaring viser i øvrigt, at afsmitning finder sted. Da lovens 68 mill. kr. til lavtlønnede kun dækker mindre end halvdelen af hele arbejdsområdet, vil lavtlønstillægget inkl. en afsmitning formentlig beløbe sig til 250-300 mill. kr. Hertil kommer dyrtidstillægget fra 1. marts 1963 med ca. 550 mill. kr. og specielle tillæg ifølge lokale aftaler, der må anslås til omkring 50 mill. kr. Lønstigningen pr. 1. marts 1963 skulle herved blive ca. 800-900 mill. kr., hvilket er en meget betydelig forøgelse af købeevnen, der vil medføre prisstigninger og derfor sandsynliggør yderligere dyrtidstillæg pr. 1. september 1963. Det forannævnte gælder indeværende år. For det næste år skal der gives yderligere lønstigninger på 278 mill. kr., eventuelt flere dyrtidstillæg, forhøjet sygeløn, der koster erhvervene 27 mill. kr. om året, samt indbetalinger til efterløn, der må anslås til 80 mill. kr. årligt. Ud over disse betydelige lønstigninger må det erindres, at forslaget opretholder retten for de store områder, der